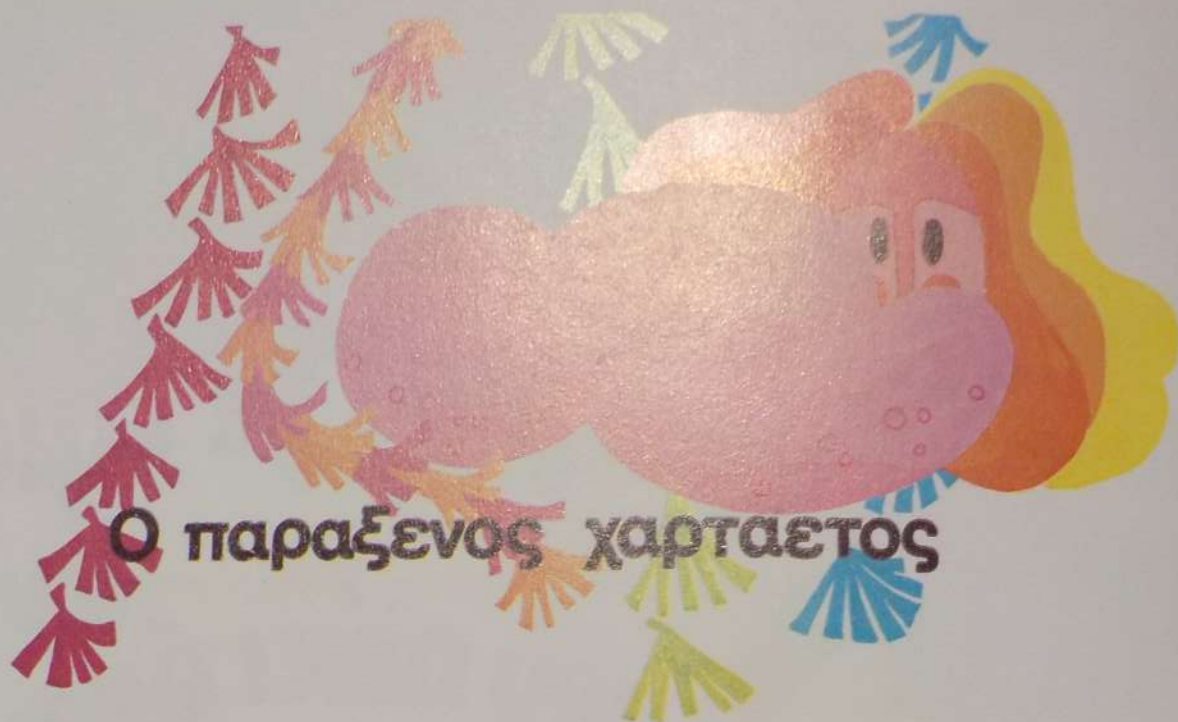

Ο παραξενος χαρταετος

Όλοι οι χαρταετοί της Καθαρής Δευτέρας κατέβηκαν, όλοι αφήσανε τα σύννεφα και το γαλάζιο φως, όλοι μπήκαν φρόνιμα φρόνιμα στα ντουλάπια και ταχτοποιήθηκαν καλά, μαζεμένες οι ουρές τους, τυλιγμένα τα κουδάρια τους, τέρμα οι τρέλες κι οι ακροδασίες... Μονάχα ένας χαρταετός δεν κατέβηκε. Μονάχα ένας χαρταετός συνέχισε να πετάει όλο και πιο ψηλά, όλο και πιο μακριά. Γι' αυτόν τον παράξενο χαρταετό θα σας μιλήσω τώρα.

Λοιπόν, πρωί πρωί την Καθαρή Δευτέρα, όλοι οι χαρταετοί ανέβηκαν στον ουρανό. Άλλοι κάνανε τούμπες και βουτιές κι άλλοι αρμενίζαν ήσυχα και καμάρωναν. Ήταν όμορφοι χαρταετοί. Κόκκινοι με γαλάζιους κύκλους, κίτρινοι με μπλε μαργαρίτες, μεγάλοι με πολύχρωμες χάρτινες ουρές, μικροί με αστεία σκουλαρίκια...

Αλήθεια, ήταν πολύ φανταχτεροί και πολύ περήφανοι και θέλανε να φτάσουν ως τον ήλιο, αλλά τα παιδάκια τούς τραβούσαν μ' ένα σπάγκο κατά τη γη.

– Είσαστε χαρούμενοι; Είσαστε ευτυχισμένοι; τους

ρώτησε η Τρελούτσικη που όλα θέλει να τα μαθαίνει.

– Με τόσα πλούτη που έχουμε, πώς να μην είμαστε ευτυχισμένοι; αποκρίθηκαν οι χαρταετοί με τις ουρές και τα σκουλαρίκια, με τις ζωγραφιές και τα χρώματα τα φανταχτερά!

– Ίσως έχετε δίκιο, ίσως έχετε άδικο, είπε η Τρελούτσικη και πέταξε κοντά στο φίλο μας τον παράξενο χαρταετό.

– Κι εσύ; τον ρώτησε.

– Και βέβαια είμαι ευτυχισμένος!

– Όμως, δεν έχεις ζωγραφιές, δεν έχεις χρώματα φανταχτερά ούτε σγουρή ουρά και αστεία σκουλαρίκια.

– Είμαι ευτυχισμένος γιατί είμαι λεύτερος! Ταξιδεύω δίχως σπάγκο. Όλα είναι δικά μου!

– Μμμ, έκανε η Τρελούτσικη σκεφτική.

– Χα, χα, χα!... κορόιδεψαν οι άλλοι χαρταετοί. Και πού 'ναι τα σκουλαρίκια σου;

– Να τα, είπε ο λεύτερος χαρταετός και πήρε δυο αχνούτσικα αστράκια από το περιδόλι της νύχτας και τα κρέμασε στ' αυτάκια του.

Λάμπανε τ' αστράκια, ίδιο χρυσάφι.

– Μμμ, έκανε πάλι η αχιτιδούλα σκεφτική. Ίσως έχεις δίκιο, ίσως έχεις άδικο. Κι η ουρά σου πού είναι;

– Είμαι ένας λεύτερος χαρταετός κι όποτε θέλω παίρνω για ουρά μου έν' άσπρο σύννεφο.

Έτσι αποκρίθηκε και γάντζωσε στο ξυλαράκι του έν' άσπρο μεταξένιο σύννεφο.

Οι άλλοι χαρταετοί δεν ξέρανε τώρα τι να πουν. Δεν μπορούσαν πια να καμαρώνουν. Ο παράξενος χαρταετός ταξίδευε τραγουδώντας στον ουρανό όλο πιο ψηλά, όλο πιο μακριά. Στ' αυτάκια του λάμπανε τα νυσταγμένα άστρα, η αφράτη μεταξένια του ουρά ανέμιζε με χίλια τσακίσματα και νάζια.

– Και πού 'ναι τα χρώματά σου; φώναξε ένας χαρταετός.

– Να τα! είπε ο φίλος μας κι έκανε μια βουτιά στη δύση και βάφτηκε με κόκκινο, χρυσό και πορτοκαλί.

– Έχεις δίκιο! είπε η Τρελούτσικη.

– Έχεις δίκιο! είπαν κι οι χαρταετοί.

– Είσαι όμορφος! θαύμασε η Τρελούτσικη.

– Είμαι λεύτερος, είπε ο χαρταετός κι οι άλλοι ζήλεψαν.

Τώρα θέλανε να 'χουν κι αυτοί την ομορφιά του λεύτερου, μα ήτανε τόσο γεμάτοι με ψευτομπιχλιμπίδια, που δεν είχαν χώρο ούτε για μια κλωστίτσα ήλιου.

Ο παράξενος χαρταετός ξανοίχτηκε στον ατέλειωτο ουρανό. Πήγε τόσο ψηλά και τόσο μακριά, που κανένας χαρταετός δεν μπορούσε να φτάσει, γιατί κανένας σπάγκος δεν είναι τόσο μεγάλος.

Οι άλλοι χαρταετοί κατέβηκαν κι άραξαν στα ντουλάπια τους, ενώ ο φιλαράκος μας αρμένιζε στον κόσμο, στολισμένος μ' όλα τα λεύτερα πράγματα που ο καθένας μπορεί να χαίρεται. Το φως, το σύννεφο, τ' αστέρια, το τραγούδι.

Λοιπόν, η Τρελούτσικη πολύ τον αγάπησε αυτόν το λεύτερο χαρταετό και του 'πε να γίνει ταχυδρόμος τ' ουρανού κι εκείνος είπε «ναι» και τότε του 'δωσε αυτό ακριβώς το παραμύθι και μου το 'φερε!